

Samrøða við vekingarpredikantin Erik Larsson:

Prestur fór upp á prædikustólin við guitara og myndatóli

Endurnýggjan innan kristnilæruna stóran týðning

Míðskeiðis í apríl. Tíðinda-
fundur, TV-stovan á Hotel
Hafnia. Í sofastólinum situr
tann 75 ára gamli Erik Larsson.
Hann er vekilsispredi-
kantur — soleiðis dáma inn-
bjóðararnir besta at nevna
hann — og hann er komin til
Føroya at hava fundir og
møti fyri almenninginum.
Um Kristnilæruna. Serstak-
liga sæð út frá sjónarmiðinum
hjá einum karismatikara.
Hetta er ein rættiliga nýggj
trúarrørsla, sum hevur til
endamáli at endurnýggja
kristnu trúna ella rættari —
endurnýggja okkum
menniskju við at nýta Biblu-
narrætti.

Umfamt Erik Larsson eru
nøkur umboð fyri pressuna —
Helgi Jacobsen, sum er ein av
teimum, ið hevur tikið stig til
at fáa Erik Larsson henda
vegin, og so tvey onnur.

Men hvi er Erik Larsson
komin higar? Tann spurningur
í svaraði Helgi Jacobsen so-
leiðis:

— Vit halda, at tað er sunt
og gott at fáa utlendskar
predikantar henda vegin —
tey uttan so, at teir skulu
avrika okkara kristnili. Erik
Larsson er komin higar fyri
at tosa Guds orð.

Men hvør er so hesin Erik
Larsson. Hann hevur alt sitt
liv arbeitt við at tala Guds
orð og hevur hildið møti í
Norðanlondum. Hann býr í
dag í Danmark, har hann
arbeiðir innan Missionsfor-
bundið.

Trúarstríð

— Men hvat er so Missions-
forbundið fyri nakað, varð
Erik Larsson spurður?

Erik Larsson: — Vit
trúgva og læra, at øll kunnu
vera limir av eini kristnari
meinigheit — ikki, just orsak-
að av hesi læru, men orsak-
að av sjálvum livinum. Vit
trúgva uppá tann týðning,
sum læran hevur, men vit
halda, at livið altið skal
setast á fyrsta plassið.

Og hann heldur fram: —
Vit hava gjøgnum alla trúar-
seguna sæð, hvørji «forbann-
ils» trúarstríð hava fært við
sær. Tað er just ósemja um
læruna, sum er orsøkin til tey
mengu trúarkriggini.

Erik Larsson heldur, at
tiltikt sum dúpurin eigur ikki
vera forðun fyri, um ein er
limur av hesi ella havi kristni
ella meinigheitini. Hann
heldur, at uttan mun til um
ein vil lata seg doypa sum
barn ella vaksni, so eigur
hetta ikki føra til nakra
ósemju ella stríð millum
ymyar trúarrættningar.

— Tað er m.a. just hetta,
sum Missionsforbundið vil
koma til livs, leggur hann
aftrat.

— Tað hevur verið stríð um
tulkningina av dúpinum í
skjött 1000 ár. Trúgvandi
menniskju hava bytt seg upp
í ymskari kirkjur og meinig-
heitir just orsak-að av hesum.
Eg haldi, at tað er í lagi at
eitt menniskja góðtekur
dópsum barnadóp og sama
er galdandi fyri hann, sum
góðtekur dópsum vaksna-
mannadóp. Just út frá hesi
áskoðan hevur Missionsfor-
bundið til limir, sum meina
bæði hetta og hatta. Eg
haldi, at tað eigur at bera til
at liva saman, um ein heldur,
at tað er livið, sum hevur tað
størsta virðið.

Erik Larsson sigur viðari,
at vinskapurin røkkur eisini
út um evangelisk mark.

— Innan katolsku kirkjuna
eigi eg eisini nógvar vinir. Við
ti sigi eg ikki, at eg góðtaki
alt, sum katolikkar trúgva og
læra. Flestu av okkum, sum
eru uppvaksin í lutherskum
heimum hava fingið eina
skeiva fatan av katolsku
kirkjunni. Men eghavi lært, at
katolska kirkjan er so nóg-
v. Hon rúmar nógvum ræt-
ningum og uppgiftanum. Men
hon tolar hetta, Ti tað er høgt
til loft innan hesa kirkju.

Og hann heldur fram: —
Við okkum protestantum er

Tekst og myndir:
Jan Muller

hasum spurninginum, men
tað eru sjálvandi spurningar,
sum eg ikki eri forur fyri at
svara. Eg trúgvi, at Jesus er
heimsins frelsari. Eg
trúgvi at eingin er fortaptur,
sum hevur lært at kenna
hann.

...men hetta er eitt ógvu-
liga kensluborið evnið, leggur
Erik Larsson aftrat.

Hann verður síðani
spurdur, hvi hann ikki præ-
dikar í einari føroyskari
kirkju, nú hann er komin
henda vegin fyri fyrstu ferð?

— Eg havi ongantið í livi
minum biðið um loyvi at
prædika ella tala nakra-
staðni. Tað verið eg biðin um.
Eingin hevur to biðið meg
prædika í eini føroyskari
kirkju.

Neutralt stað

Og her ynskir Helgi Jacobsen
at siga nokur orð.

Hann sigur: — Vit hava
valt eitt neutralt stað til
hesar fundir við Erik
Larsson. Ti vit ynskja, at
boðskapur hansara skal
koma út til flest møgulig.
Fundirnir eru til almennir og
hildnir í Læraraskulahøllini.
Høvdu vit t.d. latið hann
prædika í kirkjunni, tá komu
kanska eingir baptistar at
lurta eftir honum, og hevði
hann bert talað í Ebenezer so
voru helst fá fólk úr fólk-
kirkjunni, sum vóru komin at
lurta.

Og síðani tekur Erik Lar-
sson orðið aftur. Hann sigur,
at aðrastaðni í Norðanlond-
um hevur gongdin verið just
tann, at tær ymsu kirkjurnar
og meinigheitirnar meira og
meira góðtaka og virða
hvørja aðra. M. a. í Finlandi
hevur karismatiska rørslan
fingið størri og størri týð-
ning.

— Men Erik Larsen, sagt
verður, at tú er ein vekingar-
predikantur. Hvat vil hetta
siga, og hvørja uppgávu
metir tú ein slíkur eigur at
hava?

— Eg má viðganga, at eg
ikki rættiliga veit, hvat ein
vekingarpredikantur er fyri
nakað. Tað er helst so, at vit
ov lætt seta stempel á hvønn
annan. Eg veit ærliga talt
ikki, hvat eg skal siga um
hetta. Jú, tú hugsar helst um
hatta at vekja fólk, sum sova.
Er tað ikki eitt sera ótak-
samt arbeiði?

— Men er tað ikki just tað
tú ger?

— Eg veit ikki rættiliga. Jú
sjálvandi er tað min størsti
áhugi at sleppa at vekja fólk,
sum sova. Men hetta skal set-
ast í samband við orðið livið.
Eg vil vekja fólk við at tosa

Brosandi

um livið og Jesus, ti tað er
bert Jesus, sum kann hjálpa
menniskjum, sum hava
trupulleikar av ymsum slag,
eitt nú í familjuni, við alko-
holi, narkotika osfr.

— Men meinir tú veruliga,
at hetta titt arbeiði er eitt
ótakksamt arbeiði?

— Tað er bæði ótakksamt
og takksamt. Hetta at meta
menniskjum aftur, sum fyri
40 árum síðani høvdu meg
tosa um Jesus, og har tey
siga, at tey tá vóru vakt, tað
er stuttligt og ein sonn frøði
fyri meg at hoyra. Tá slíkt
hendir, eri eg ikki íiva um,
at livið veruliga hevur eina
meining.

— Nu tosaði tú um tole-
ransu. Men hvussu langt
røkkur tín toleransa? Var tú
biðin um at tala á møti hjá
Jehova Vitni, gjørdi tú so
tað?

— Har verið eg ikki biðin
um at koma. Eg trúgvi ann-
ars, at øll, sum eiga Kristus
tey eiga liv, og tey, sum eiga
liv eri eg ein partur av. Hvat
viðvikur Jehova Vitni so
trúgvi eg ikki uppá læru
teirra. Tey hava ikki tann
Jesus, sum er min Jesus. Tey
siga, at Jesus er ein andi, og
at hann ikki er líkamliga upp-
risin. Eg trúgvi, at Jesus er
líkamliga upprisin.

— Mm toleransa røkkur so
langt sum toleransan hjá
Gudi. Tann, sum Gud vil góð-
taka, hann góðtaki eg eisini.

Endurnýggjan

— Tú prædikar endurnýgg-
jan. Hvi gerst tú tað?

— Lat meg siga tað á henda
hátt. Eg nýti ikki sama slag
av súklu, sum langabúi min
gjørdi fyri nógvum árum síð-
ani. Tíðnarn broystast. Eisini
kirkjan eigur at laga til
okkara tíð. Eg haldi sjálvur,
at kirkjuni tørvar endur-
nýggjan. Vit mugu øll góð-
taka, at vit eru eitt nýtt
ættarlið — ein nýggj öld. Tað
er greitt, at eigi eg einar
antikar møblar, so vil eg
gjarna goyma teir. Men hvat
viðvikur kirkjunni, so eru
har mong viðurskipti, sum
kanska ikki hoyra nútíðini til.
Tak bert eitt dømi sum
prestaklaðini. Tey eru nóg-
v hundráð ára gomul.

— Heldur tú tá, at kirkjan
er ov konservativ?

— Eg meini, at vit kunnu
gera kirkjuna meira nútím-
ans, uttan at hetta to skal
skaða Guds orð. Presturin
kann vera eins goður prestur,
hóast hann ikki hevur presta-
kraga um hálsin.

Og Erik Larsson spyr: —
Hvi ikki tala hesa endur-
nýggjan røkka út um allar
okkara kristnu kirkjur og
meinigheit. Vit vita, at lov-
sangurin er komin inn í
kirkjugongdina, aftaná at
tann karismatiska rørslan
hevur gjørt vart við seg. Lov-
søngurin hevur í dag eitt av-
gerandi pláss í kirkjugongd-
ini.

Og Erik Larsson fer síðani
at siga frá einum vinmanni,
sum tók við prestaembæt-
inum uttanfyri Keypmanna-
havn.

— Eg var staddur í
kirkjunni, tá hann fyrstu ferð
skuldi prædika eftir at hava
tikið við sóknarprestaembæt-
inum. Presturin varð eisini til
steðar, og stór mannfjöld
var samankomin í kirkjunni.

Prestur fór uppá prædiku-
stólin og helt fyri: «Eg havi
eina so frálíka samkomu fyri
mær her í dag, at eg kann ikki
annað enn taka eina mynd av
henni». Presturin tók síðani
eitt myndatól fram og av-
myndaði sína samkomu,
aðrenn hann læs dagsins
tekst. Og tá so hesin varð
lisin tók hann ein guitara
fram og spældi fyri sam-
komuni.

— Hetta er nakað av teirri
endurnýggjan, sum tann
karismatiska rørslan roynir
at fremja.

Erik Larsson visir í hesum
sambandi á, at guðstænastan
í dag er soleiðis hattað,
at nógv av teimum ungu fara
als ikki í kirkju. Tey kenna
sum var tað at fara til eina
jarðarferð. Tó má eg siga, at
karismatiska rørslan hevur
gjørt, at kirkjan nú hon
hevur fingið lovsangin við, og
hon er tí vorðin meira hug-
takandi.

Erik Larsson fer nú upp úr
stólinum og sigur nokkso
harðliga: — Men vit mugu
ikkj trúgva, at hetta bert er
galdandi fyri fólk-
kirkjuna. Eisini meinigheit-

Lurtar

Eydnurikur

Erik Larsson er ein eydnur-
rikur maður. Hesum dylir
hann ikki fyri. Hann er
gladur, ti hann er vaksni upp
í einum umhvørvi, har livið
hevur verið sett á fyrsta
plassið, sum hann tekur til.
Hetta ger eisini, at tað er lætt
hjá honum at arbeiða tvørtur
um tey ymsku markini, sum
eru millum ymsk trúarsam-
felag.

— Eg kann prædika í fólk-
kirkjunni og eg kann tala á
møtum í meinigheitum. Eg
havi góðar vinir alla staðni.
Eg má endurtaka, at eg elski
ikkj stríð. Tvørturímóti haldi
eg, at tað er eitt «forbann-
ils», at fólk skulu stríðast
hvør móti øðrum.

tað tianverri so, at vit hava
arvað frá Luther, at hjá
okkum er so lagt til loft.

Livið lært meg at vera tolerantur

Erik Larsson er av teirri upp-
fattan at tess minni ein kirkja
verður, tess meira intolerant
verður hon.

— Ti hevur livið lært meg
at vera tolerantur. Tað, sum
er altavgerandi, tann dag vit
standa við Himmalsins
portur, er, um vit kenna
Sonin.

— Men hvat við teimum,
sum ikki kenna Sonin?

Erik Larsson drálar eina
lotu, men svarar so:
— Eg atti at kunna svara

